

Trận Đánh CUỐI CÙNG

MX Phạm Hữu Huê.

Đã 40 năm rồi nhắc lại làm chi nữa, bao đau thương đã qua và tạ ơn trời đất còn cho gặp mặt họp bạn Khóa Nguyễn Trãi 4/SVSQCTCTHD, 40 năm ngày tốt nghiệp. Ôi! tội nghiệp ngày 22 tháng 4 năm 1975, hoa mai nở khi đêm qua TT Nguyễn Văn Thiệu lên TV nói chuyện từ chức. Trận chiến ác liệt Xuân Lộc mấy ngày qua còn giữ được nay sắp vỡ, tất cả quân lực đã co rút về vòng đai Sài Gòn.

-Thì mày nhớ gì cứ viết đi. Lời thề bạn thúc giục.

Có những điều lịch sử ghi không hết, những chuyện trước mắt còn bị xuyên tạc hướng hồ chuyện bên lề, chuyện thất trận 40 năm còn phơi pha.

Ờ, ờ tôi phải viết chuyện như còn mới hôm qua, trận đánh cuối cùng, những ngày cuối tháng tư, mặt trận Đông Bắc Sài Gòn.

*

* *

Đêm 28 tháng 4, ở phía dưới trường Bộ Binh Long Thành, một vòng đai những tiểu đoàn Thủy Quân Lục Chiến, Dù, Đ18 BB và vài đơn vị địa phương đang chặn lại sự tiến quân ào ạt của quân Cộng Sản từ hướng Bình Tuy tràn qua. Pháo kích nổ long trời, những ánh lửa lóe lên cùng súng nổ rầm rần. Phía sau lưng Sài Gòn cũng có những ánh chớp và phía phi trường Biên Hòa rực sáng bởi pháo kích, đạn nổ và bốc cháy.

Tiểu Đoàn Trưởng Hưng Yên (Th/Tá Dương Văn Hưng) chửi thề, bởi tụi nó biển người phía trước, ông vẫn bình tĩnh ra lệnh tập trung hỏa lực, lựu đạn và tăng phái lên phía trước. Càng về đêm sức tấn công càng mạnh vì tụi nó được thể làm tới. Nhưng sau này, khi tổng hợp tin tức từ các phía, chúng tôi đồng ý Việt Cộng giờ ấy tấn công cầm chừng vì tụi nó sắp vào Sài Gòn bằng giải pháp chính trị.

5 giờ sáng 28/4/1975, sau đợt pháo kích, VC ào ạt tấn công vào ĐĐ2/TĐ1/TQLC. ĐĐP cùng 2 Trung Đội 1 và 3 nằm trên, phía sau là ĐĐT và Trung Đội 4. Cộng quân rất đông, xung phong nhiều lần.

6 giờ sáng 28/4/1975, Trung Đội 1 vỡ tuyến bị VC tràn ngập, hai bên chỉ cách nhau vài mét. Th/Úy Sinh K29/VB tử thương tại hồ chiến đấu, Th/Úy Thành K28 VB bị thương rất nặng, âm thoại viên cũng tử trận. ĐĐT và Trung Đội 4 rút về phía sau. Số còn lại của Trung Đội 1 và 3 co cụm tiếp tục chiến đấu trong tuyệt vọng, cố gắng kéo anh em những người bị thương ra phía sau nhưng không được. Chỉ cứu được vài người, trong số đó có vợ của một quân nhân bị thương nặng.

Rút ra ngã ba Thái Lan gom quân lại còn khoảng 50 người, Trung Đội 2 của Th/Úy Nghĩa còn nguyên vẹn vì nằm tiền đồn, chệch hướng tiến của VC không trực diện, ĐĐT cho lệnh phản công, ĐĐP cùng Th/Úy Nghĩa

Thủy Quân Lục Chiến

và khoảng 30 anh em cố gắng tiến chiếm lại phòng tuyến cũ nhưng hỏa lực địch quá mạnh, không lên được. Th/Úy Nghĩa bị thương. Tất cả nằm im tại chỗ.

Khuya 28/4, rạng 29/4/1975, khoảng 1 giờ đêm, VC tiến quân, thẳng lưng đi hàng bốn hàng năm trên đường lộ, bị quân ta đánh ngay khúc giữa bỏ chạy.

Khoảng 5, 6 g sáng 29/4/1975, địch tăng cường quân số rất đông đảo, có chiến xa yểm trợ nổ súng phản công. Hỏa lực địch quá mạnh, quân ta bị vỡ tuyến.

Ra tới ngã ba TL, quân số ĐĐ2 kiểm lại còn chưa được 20 người.

Gió mưa sấm sét đùng đùng,
Dãi thây trăm họ nên công một người.
Khi thất thế tên rơi đạn lạc,
Bãi sa trường thịt nát máu rơi,
Mệnh mông góc bể chân trời,
Năm xương vô chủ biết rơi chôn nào?

Khoảng hơn 50 chiến binh TĐ1/TQLC đã vĩnh viễn nằm xuống trong các hố chiến đấu đã chiến đào vội trong rừng cao su tại Long Thành. (trích Hồi ức của Th/Úy Huệ ĐDP/ĐĐ 2/TĐ1/TQLC).

Đang hồi hộp với trận chiến ác liệt, phe ta giờ này đang yếu thế vì mất liên lạc với các cấp yểm trợ, tất cả đang ở thế dầu sôi lửa bỏng thì có người lính từ phía sau chạy tới nhắn tin ai là Thiếu Úy Châu ra xe có người gặp. Tôi chạy vội ít bước, đến gần xe, trời tối om với vài ánh chớp đạn pháo ở xa liên nghe:

-Châu ơi! tao bị thương.

Người bạn HB Hồng Hà mới lên tuyến trên 3 ngày, áo trận rần rì còn mới tinh đã thấm ướt máu từ ngực bởi đạn pháo và được tản thương về phía sau để đưa về BCH Lữ Đoàn ở Long Bình trước khi chuyển về bệnh viện sư đoàn Lê Hữu Sanh. Tôi thoải mái trả lời giữa gay go cuộc chiến:

-Vậy là mày sống rồi, tao và anh em ở đây chưa biết ra sao...Khi nào khỏe rồi, nhớ tìm máy đưa em tao ở Sài Gòn.

Tôi biết bạn mình sẽ sống vì chỉ cần một

vài tiếng là xe tới bệnh viện, sẽ được săn sóc tử tế. Trở lại bên tiểu đoàn trưởng, ông vẫn ra sức gìn giữ phòng tuyến và đêm càng khuya vẫn giữ yên được vị trí.

Sáng hôm sau, những tiếng nổ dữ dội hơn, pháo quá nhiều và tuyến trên nhiều nơi vỡ. Qua máy bộ đàm tôi biết nhiều nơi xe tăng T54 xuất hiện, phòng tuyến đội lui nhưng vẫn kiên quyết giữ thế chiến đấu. Tiểu đoàn trưởng ra lệnh trực xạ tăng bằng hỏa tiễn cùng lúc pháo càng nhiều.

Sư Đoàn 18 rút lui nằm bên cạnh, đơn vị Dù cũng bị pháo tơi tả. Ba đơn vị thiện chiến đơn độc chiến đấu không còn sự yểm trợ nào. Tôi lại nghe tiểu đoàn trưởng than phiền về cấp trên bỏ mặc, giờ nguy cấp chẳng liên lạc được đại bàng..

Trời nắng nóng, hoàn cảnh nguy ngập quá rất với pháo nổ rất gần, dân và lính các đơn vị khác chạy ngược về tiểu đoàn và khi đơn vị trinh sát bắt được đề lộ Việt Công thì pháo bắt đầu dạt xa xa và những đơn vị di chuyển dần về phía sau, rút dần về Long Bình. Suốt một ngày đêm không ăn cho đến khi vào căn cứ. Long Bình rộng thênh thang, vừa nhai miếng cơm sậy vừa nghe tiểu đoàn trưởng điều động con cái. Ông vẫn an nhiên và chỉ nói với anh em thuộc cấp hãy bình tĩnh. Sau này rút về hậu cứ ở trại Trần Khắc Dật, Rừng Cấm vào sáng 30/4, khi buông súng theo lệnh của “tối cao”, ông còn lo cho anh em, thăm và tặng tiền xe cho kẻ ở xa. Khi chia tay, tôi thấy ông vẫn oai hùng trong quân phục tác chiến, còn lặn súng ngắn và lái xe Jeep.

Ngỡ ngàng trước kết thúc phũ phàng, cuộc chiến đầy hy sinh đã thất bại. Chúng ta thua thật rồi, thua và thua bởi....chúng ta thua. Không đổ lỗi, không oán hận và những người bạn lại gặp nhau ở Sài Gòn với nhiều tin ứa lệ.

Tìm người bạn nhưng chưa gặp, tôi chỉ thấy những thương binh lê bước về nhà rất bơ vơ. Quanh căn cứ Sóng Thần còn vài tiếng nổ của những tràng súng, không phải súng đánh

nhau mà những người điên bán chỉ thiên mừng hòa bình. Sau này họ mới biết hòa bình hụt: Miền Nam bị nô lệ và đói khát.

Sáng 30 tháng 4/1975.

Những người thương binh khó khăn lắm mới rời được quân y viện Lê Hữu Sanh, có những chiến hữu còn lành mạnh kiên nhẫn dìu từng bước đưa anh em lần ra xa. Tinh thần đồng đội ở những phút giây này cao quý hơn bao giờ. Chưa ai kịp nghĩ tới cảnh không nhà, không thân nhân, không tiền bạc trên thân thể còn rã rời thương tích khi đang đối diện Cộng Sản đang đặc thẳng tràn vào thành phố.

Quanh căn cứ, một cảnh hoang tàn không thể tượng tượng như sau một cơn đại hồng thủy với áo quần, nón sắt, súng đạn, giày dép vung vãi khắp nơi. Thương binh nhiều người không đi, không chạy được cứ ngơ ngác nhìn đất nước tang thương rơi vào tay quân thù từng phút một từ từ như một khúc phim chiếu chậm thì làm sao mà không nát ruột tan lòng.

Tôi lang thang như kẻ mất hồn giữa Sài Gòn, lòng cảm thấy bơ vơ lạc lõng khi thấy cả rừng người dân kẻ tò mò pha hãi hùng, kẻ hùa vui ủa ra chật đường đón Việt Cộng với những lá cờ xanh đỏ trên tay. Hôm qua, Sài Gòn tự do của miền Nam mà hôm nay thay da đổi thịt lạ quá. Thương binh TQLC từ bệnh viện sư đoàn Lê Hữu Sanh bị đổi chủ đang lê lét ở những khúc đường nhỏ ngõ vào Sài Gòn. Tôi nhớ thằng bạn đồng khóa bị thương ngoài tuyến giờ này đang ở đâu khi sức hấn không còn, làm sao đi đứng và vết thương phải cần chữa trị.

Những bước chân rã rời theo phản xạ tự nhiên dẫn ngang qua đường Phan Đình Phùng, đài phát thanh rồi đến Lê Thánh Tôn nơi mới đây là Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn TQLC, nơi các tân sĩ quan trình diện để được chuyển về các đơn vị. Thật tình cờ tôi thấy cảnh thương binh, áo quần bệnh viện xanh nhạt, đang ngồi quanh bệnh viện Đồn Đất Grall để xin chữa trị. Họ đang chiến đấu tìm sự sống thân thể khi vết thương đang còn hành hạ và cũng đúng lúc này, trên

bên cảng Sài Gòn cạnh đó, người ta lao xao về chiếc tàu dương vận hạm của HQ/VNCH đang muộn màng rời bến tìm tự do với cả hàng ngàn người. Tôi lại quá ngỡ ngàng khi thấy đồng đội Mũ Xanh Hồng Hà được dìu bởi một thằng bạn khác đang kiên nhẫn chờ phiên khám.

Bệnh viện Đồn Đất được lệnh không chữa trị cho thương binh VNCH, nhưng vì với cảm tình của thế giới tự do, vị bác sĩ người Pháp J.Baytout kéo riêng Hồng Hà vào chụp hình quang tuyến và cho lên bàn giải phẫu ngay. Chuyện không thành vì ông cho biết đạn trong ngực xoay chiều, phải có bàn khoan, khoét rộng vùng xương ức nhưng mà nơi đây không có. Ông ta chỉ chích một ống chống tê-ta-nốt hiệu lực chống nhiễm trùng 5 năm. Ông khâu lại vết thương ngực bằng chỉ tự tiêu rồi mời Hồng Hà đi. Ông đã nghĩ xa nên trấn an là chắc không được chữa trị, tuy nhiên sẽ nhờ sức trẻ tuổi hơn đôi mươi, một lớp mỡ tự tạo sẽ bọc quanh chống đỡ và ngăn áp suất bên trong và bên ngoài mỗi hơi thở. Sẽ gặp khó khăn khi thời tiết thay đổi đến suốt đời.

Thằng bạn ôm vết thương kèm nỗi đau mắt nước vào trại tù hơn 5 năm từ Ái Tử ra Thanh Hóa. Con đau từng mùa nhắc nhở cuộc chiến và đồng đội, nhớ suốt đời người chỉ huy can trường Bồng Sơn, Đại Úy Bùi Bồn trám tuyến và giải nguy đồng đội ở lúc nguy nan nhất ở tuyến đầu ở giờ thứ 25 của cuộc chiến.

Sài Gòn những ngày sau 30 tháng 4 dân chúng xô bồ xuôi ngược tìm nhau để tìm cách về quê cũ thì nhan nhản khắp các ngã đường, các thương binh lê lét trong chịu đựng nỗi hành hạ thể xác. Đa số không một giấy tờ tùy thân, chỉ một bộ đồ xanh của bệnh viện, là những người can đảm ngồi lại bị Cộng Sản mắng tội “bán nước, ôm chân Mỹ Ngụy”!

Người đi xa, thoát địa ngục CS hay người ở lại lãnh lặn có thắm nỗi chịu đựng, lạc lõng, cô đơn, tàn tạ, đói rách của những người chiến hữu từng đứng chung trận tuyến chống quân thù đã đang bị “bên thắng cuộc” loại ra ngoài

Thủy Quân Lục Chiến

xã hội. Người thương binh can đảm đối diện tháng ngày ngược đãi khi “mất nước mất là mất tất cả”, ngay chính bản thân mình mất tay chân trời cho để tìm sống. Đây là sự trăn trở lương tâm cho cuộc chiến. Bốn mươi năm qua đi, họ vẫn tồn tại như minh chứng sự hy sinh quý báu này cho đất nước như một cuộc chiến đấu vì tự do miền Nam.

Những sĩ quan trẻ lại gặp nhau trong tù, gặp nhau trong “quản chế” và rồi gặp nhau trên đất Mỹ. Vì sao thua trận? Lý do chính yếu? Vì hiệp định? Vì lòng người? Vì hòa lực? Vì quốc tế?...

Tôi không biết vì cái gì, nhưng có một điều tôi biết rõ các tiểu đoàn của TQLC nói riêng, Quân Lục miền Nam nói chung, đã chiến đấu đến cùng, các sĩ quan và binh sĩ tuân thủ mệnh lệnh, làm tròn bổn phận và trách nhiệm, chẳng ai bỏ chạy trong những ngày cuối cùng ở vòng đai bảo vệ Sài Gòn. Chúng tôi chiến đấu khi nhiều người bỏ chạy!

Qua Mỹ, tôi đọc được nhiều hồi ký chạy tội, nhiều phân bua giải thích nhưng không che giấu được tội chạy. Ai chạy? Đó là những ông to bà lớn, những người quyền thế đang nắm trong tay phương tiện, tài sản quốc gia và đã thản nhiên bỏ lại sau lưng những người trung kiên của đất nước đang đem sự sống ra chống chọi với quân thù.

Những người chạy sau khi vỡ tuyến không nói làm gì, chạy trong lúc hấp hối còn tạm được nhưng có những người chạy quá sớm cùng gia đình, họ đi trước ông Thiệu, sau ông Thiệu, chạy khi chúng tôi còn chiến đấu gian lao. Họ, những người ăn trên ngồi trước, biết rõ cuộc chơi, ngồi trên cuộc chiến.

Trong lúc nhàn rỗi gặp nhau trong tù sau ngày đất nước ly tan, nhiều bạn bè tức tối không đánh mà thua. Đó là sai sự thật! chúng tôi, những người sĩ quan trẻ từ Võ Bị, Chiến Tranh Chính Trị, Bộ Binh Long Thành đã ra ngay trận tuyến vào cuối tháng 4 /75 khi đất nước vào lúc nguy nan nhất, được tốt nghiệp sớm trước thời hạn mãn khóa để cung ứng

chiến trường và nhiều người đã hy sinh cho miền Nam yêu dấu hiền hòa.

Trong bối cảnh đất nước đang hồi đầu sôi lửa bỏng, ngày 22/4/1975, Khóa 4 SVSQCTCT (nguyên Trãi 4, NT4) ra chiến trường khi đang mang trên vai phù hiệu Sinh Viên Sĩ Quan năm thứ 3. Chúng tôi sánh vai cùng các Khóa 28 và 29 VB, Khóa NT4 đáp lại lời thiêng sông núi khi tổ quốc lâm nguy. Trong khung cảnh đơn sơ ngày mãn khóa tại sân cò tiêu đoàn 30 CTCT ở Hồ Nai, Biên Hòa, 198 tân thiếu úy lên đường ra đơn vị giữa bao xót xa lệ dâng tràn mi của thân nhân, quý vị sĩ quan quân trường và đông đủ hai khóa đàn em đang thụ huấn.

Đoàn xe GMC của các đơn vị Nhảy Dù, Thủy Quân Lục Chiến và Liên Đoàn 81 Biệt Cách Nhảy Dù rời điểm xuất phát, xa dần rồi mất hẳn, bỏ lại đằng sau những cánh tay vẫy tiễn đưa trong nỗi nghẹn ngào trước cảnh bi hùng của người đi vào trận chiến.

A, lạ lùng quá, thế giới tự do này mơ hồ quá với những đồng minh bỏ cuộc giữa chừng và người dân miền Nam nửa nạc nửa mỡ với cuộc chiến. Các phong trào báo chí, chính trị, tôn giáo, sinh viên tranh đấu, phong trào chống tham nhũng như những vết dao đâm sau lưng người chiến sĩ đang đem máu xương ngày đêm chống trả quân thù vào ngay cả phút cuối..

Đã 40 mươi năm qua, chúng tôi đã già, cuộc chiến đã đổi khác nhưng tất cả cũng vì yêu hòa bình, tự do và nhân ái mà nền giáo dục miền Nam đã dạy. Nghĩ lại 40 năm muôn ngàn tạ ơn trời đất đất che chở, chúng tôi cũng sám hối với đồng bào miền Nam đã tin cậy những người lính Cộng Hòa. Chúng tôi còn nợ những bà mẹ già thăm con, vợ hiền thăm chồng nơi tù đầy biệt xứ thăm vùng sương lam chướng khí, từ Nam ra tận biên giới phía Bắc. Ôn sâu nặng khó quên, còn có những em gái hậu phương vẫn chờ đón những người tù trở về.....

Ngồi với nhau nhấp chút cà phê, những người bạn bốn phương bấm đốt ngón tay, mới đó mà đã là mùa Thu thứ 40 sau tháng 4/75. Hồi

đó, chúng tôi trẻ nhất là những thiếu úy, trung úy đa số độc thân bởi chiến trường đang còn sôi động, mới ra trường hoặc đang hồi yêu nhau thơ mộng, trôi dạt đó đây, chỉ hẹn hò và chờ đợi. Cảm ơn những mối tình em gái hậu phương.

Và rồi, dứt gánh các anh vô trại tù, các em long đong lận đận. Bốn phương cách biệt dằng dặc 5 năm, 7, 10 năm và tan tác như chim xa bầy đàn, khó gặp người xưa. Chuyện đời, chuyện trời là cơ duyên mầu nhiệm và có những mối tình trời cho như luật bù trừ. Những mối tình đơn sơ, đằm thắm, độc đáo kỳ lạ hơn tiểu thuyết hóa không sao tưởng tượng được. Những anh bạn đó bây giờ tuổi đã về hưu, ngời tán gẫu cứ kể lại mới đó, ờ mới đó đã 40 năm, rồi sẽ 50 năm tức nửa thế kỷ. Lịch sử đã có người ghi, nhưng những chuyện tình đặc biệt tri ân những em gái vẫn còn là em gái hậu phương tình nguyện yêu lính thua trận thật đáng nói lời cảm ơn từ đáy lòng. Các bạn nói tôi ghi lại được vài nét thôi cũng đáng quý bởi thương các em không mơ mộng, các em không hưởng, thương cái te-tua, các em tình nguyện hứng chịu.

Chuyện thứ nhất...

Chuẩn Úy Thảo ở SĐ1BB địa đầu giới tuyến, người sĩ quan trẻ nhưng có anh dũng bội tinh và sắp lên thiếu úy thì tháng Tư dứt gánh, chàng bị bắt và đưa vào trại tù Côn Tiên, Ái Tử. Chàng hiền quá chưa hứa hẹn với cô nào. Vậy mà lạ thật, một cô gái mơ mộng nào đó đã lên trại thăm chàng. Thảo đã bảo trước chỉ quen thôi, em hãy về lấy chồng đi, đừng lên thăm nữa. Vậy mà cô gái... khi thì ít gói bột Bích Chi, khi gạo lứt và đường đen mắm muối không ít lần lên thăm ...cho đến hơn 3 năm sau, Thảo về và đã nên duyên đẹp đôi. Nhà nghèo nhưng đã gom góp ít tiền, tiền bán cả nửa mái tôn (lúc đó đang có giá) để sắm sửa chiếc xe xích lô đạp. Chàng đạp xe chở nàng ra chợ bán rau qua ngày để chờ đợi tới ngày nào đó của tương lai. Khó khăn khi đưa con mới bắt đầu đi học. Thời gian đằm thắm đi qua

khi HO ra đời, làng trên xóm dưới bảo nàng có phúc, được trời ngó lại. Bây giờ chàng và nàng đã có những đứa con tốt nghiệp đại học ở Hoa Kỳ.....

Giữa bao người đã bỏ nhau không lời từ biệt, em gái hậu phương này có niềm tin ghé góm và tình yêu để có Thảo và giữ được Thảo.

Chuyện thứ hai về Thiếu Úy TQLC Phạm Hào Hoa. (HH)

Sau 6 năm ra tù, người yêu cùng làng là cô sinh viên đại học sư phạm Huế đã tạ lỗi đi lấy chồng ngọt ngào quá. Chàng H H mang vết thương nơi ngực bởi mảnh đạn pháo ở trận cuối. Vết thương tình nhằm nhò gì với vết hàn 6 năm tù dù chỉ chiến đấu 3 ngày cuối ở mặt trận Đông Bắc Sài Gòn. Chàng về quê, may mắn có chiếc đò dọc sông Hương để kiếm cơm. Chàng lái đò rách nát nhưng gặp mối tình mới nguyên của tiểu thư ở cồn Diên Trường, Tân Mỹ đi lên phố làm nghề thẩm mỹ. Chàng vượt khó với vợ trẻ ở làng quê còn nặng phong kiến và cổ tục. Chàng thương vợ, lo quán xuyến mọi việc, nàng như cô tấm bước ra từ chuyện cổ tích an ủi chàng khi chàng đã không còn hào hoa. Điều giữ được êm ấm của cặp đôi này là sự hy sinh đáng khen của em hậu phương nhỏ tuổi quá so với chàng đã phong sương, thua đến một con giáp...

Chuyện thứ ba của anh Trung Úy Địa Phương Quân...

Trung Úy Phúc đóng ở Quảng Trị, sau 6 năm tù Ái Tử Bình Điền trở về chàng phải đi kinh tế mới. Duyên may chàng gặp người con gái cùng quê: Cô Hằng hiền lành, duyên dáng như chờ sẵn. Hằng là con gái của thượng sĩ già Sư Đoàn 18 BB, rất có hiếu và luôn nhớ lời cha mẹ dặn “nước chảy về nguồn”. Ngày xưa bố nàng mơ con gái mình gặp được chàng hiền ngang anh dũng, đâu ngờ bây giờ nàng lại gặp chàng dứt gánh nơi vùng kinh tế mới. Nàng duyên dáng và tháo vát giữa vùng đồi núi... Những đêm trăng nàng nấu chè mời chàng cùng bạn bè bên rẫy đậu nướng khoai

Thủy Quân Lục Chiến

rời bến duyên thỏa nguyện. Tưởng rằng chôn vùi tương lai hạnh phúc nơi kinh tế mới, nhưng không ngờ vài năm sau, cả gia đình nhỏ bé đôi đời và đã định cư Hoa Kỳ, thành phố Oakland. Niềm mơ ước của nàng đã toại nguyện dù mai vàng đã rụng cánh.

Rất đáng ngưỡng mộ quý bà, kính phục quý bà. Các em gái hậu phương đó bây giờ đã thành những bà nội, bà ngoại an nhàn. Những em gái hậu phương xưa đáng được choàng những vòng hoa tình nghĩa.

Những mối tình của người em gái hậu phương giải thích không được, chỉ can đảm nhận đó là những mối tình trời cho. Mà các em can đảm thật, dám yêu lính thất trận, các em có niềm tin, có trực giác hơn thông minh để được yêu. Quả thật các em đáng được chiều chuộng, không tin cứ hỏi ông nào ông nấy cũng nê nang các bà hết.

Nợ nhiều lắm những ân tình trên suốt cuộc đường đi dù trận cuối thất bại.

Với chúng tôi là trận cuối nhưng đối với quê hương đất nước còn biết bao trận chiến nữa để thoát nô lệ, để có thanh bình thịnh vượng. Tụi thắng trận quá ngạo mạn thành ích kỷ hẹp hòi và dốt nát, chúng phá nát quê hương bán rừng dưng biển, hèn với giặc ác với dân. Chúng tôi tin trận cuối, bọn độc tài sẽ thất bại thê thảm như lịch sử xưa nay giới trẻ đang chiến đấu thành công ở nhiều mặt trận cho tự do hòa bình và công lý.

Các bạn đồng môn đồng khóa ơi, đừng buồn vì trận cuối thua rồi dù đã 40 năm. Cũng đừng âm ức thắc mắc nữa cái thời vận nó thế. Bạn dù theo tôn giáo nào, tôi nói theo triết học nghiệp báo: “Đúng là nghiệp báo mới có những người ảo tưởng ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng Sản, những người chạy theo ảo tưởng hòa bình một phía có lợi cho Cộng Sản...quá nhiều ảo tưởng để mất miền Nam”.

**MX Tâm Châu-
-MX Hoa Biển 2016**

Nỗi Niềm

Nhìn lá vàng rơi trong hắt hiu
Chợt nghe như gió đã đổi chiều
Một thoáng heo may rung khe khẽ
Gợi nhớ, chùng như nhớ rất nhiều
Những bước chân buồn qua lối xưa
Trời reo nhẹ nhẹ những cơn mưa
Mưa rơi mằn mằn hay nước mắt
Nghe thiếu một vòng tay đón đưa
Bây giờ mình đã mãi xa nhau
Thời gian không xóa nỗi cơn sầu
Bóng hình người lính ngày xưa ấy
Cùng Mũ Xanh, mẩu em khát khao
Giờ ở nơi này, một cõi riêng
Vòng tay trống rỗng, rỗng triển miên
Người đi, đi mãi hoài năm tháng
Còn có gì không? Một nỗi niềm.

Tường Thúy
Tucson – AZ - 2015